

МОТИВИ по НОХД № 757/2023 г. по описа на Окръжен съд-Хасково

Против подсъдимия И. Н. И. от гр.**** е предявено обвинение за това, че на 17.05.2023 г. в гр. Димитровград, област Хасково управлявал моторно превозно средство лек автомобил марка „Опел“ модел „Корса“ с рег. № **** с концентрация на алкохол в кръвта си над 1,2 на хиляда, а именно 1,43 на хиляда, установено по надлежния ред, чрез техническо средство - „Алкотест Дрегер 7510“ с фабричен № ARBA-0057 - престъпление по чл. 343б, ал.1 от НК, както и за това, че на 17.05.2023 година в гр.Димитровград, област Хасково, дал дар - парична сума в размер на 50 /петдесет/ лева на длъжностно лице, имащо качеството полицейски орган, а именно на ***** А.Г.А. - ***** в група „*****“ на ***** „*****“ към ** - *****при*** *****_*****, за да не извърши действие по служба - да не му състави акт за установяване на административно нарушение по чл.5, ал.3, т.1 от Закона за движение по пътищата, да не му изземва свидетелство за управление на МПС, както и да не уведоми компетентните органи за констатирано престъпление по чл.343б, ал.1 от НК - престъпление по чл. 304а, вр. чл. 304 ал.1 от НК.

Подсъдимият разбира в какво е обвинен и се признава за виновен. В хода на проведеното предварително изслушване той изрично заявява, че признава фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт и дава съгласие да не бъдат разпитвани свидетелите, в чиито показания се съдържат гласните доказателства, както и да не бъдат събирани други доказателства в подкрепа на обвинителната теза. Тези изявления на подсъдимия в съчетание с установената от съда кореспонденция между самопризнанието и доказателствата в досъдебното дело, съдът прие за запълващи хипотезата на чл.371 т.2 от НПК и удовлетворяващи изискванията за провеждане на съдебното следствие при условията на този диференциран ред.

Подкрепящите самопризнанието на подсъдимия доказателства установяват следното:

Подсъдимият И. Н. И. е правоспособен водач на моторно превозно средство, като притежава СУ на МПС № **** за категориите „А“, „В“, и „М“. Към месец май на 2023 година той живеел и работел във ***** и инцидентно се завърщал в страната ни, като отсядал в притежавано от него и от роднините му жилище, което се намирало в гр.**** на ул. „**** №* На 16.05.2023 г. след поредното си пристигане в България И. и неговото семейство, състоящо се от ***** му и ***** му *****, се намирали в посоченото жилище, където вечерта им гостували приятели. Заедно с тях подсъдимият употребил значително количество алкохол – изпил няколко ракии. Приятелската среща продължила до около 01,30 часа на следващия ден, когато подсъдимият си легнал и се събудил на сутринта около 08,30 часа. Тогава съпругата му възложила да закупи лекарства за болното им дете. След като установил, че един от медикаментите не е наличен в гр.****, И. решил да го закупи от гр.Димитровград. Не разполагал обаче с автомобил и затова решил да помоли съседа си Н.В.Д. да го откара до града. Тъй като Д. се бил завърнал от нощна смяна и не се чувствал способен да управлява автомобил, неговият баща – свидетелят В.Д.К., който не бил правоспособен водач, предложил на И. да му предостави колата на сина си и самият той да го придружи в пътуването. Подсъдимият приел предложението и се заел с управлението на предоставения му от К. лек автомобил марка „Опел“ модел „Корса“ с рег.№ ****. Двамата с К. отпътували към гр.Димитровград. Навлезли в града около 10.10 часа. В този момент подсъдимият се движел по бул. „Димитър Благоев“ непосредствено след бившия „Комбинат за полиестерна коприна“- ПЕК. По същото време в района на горепосоченото място бил изграден КПП (контролно пропускателен пункт), на който се намирал автопатрул в състав от **** А.Г.А., заемащ длъжността „*****“ в група „***“ на **** „*****“ към ***** при ***** и младши инспектор И. С.К. на длъжност „*****“ в група „*****“ към *****при *****. Тези двама

полицейски служители изпълнявали служебните си задължения с полицейски автомобил марка „Опел Вектра“ с рег. № ****, били облечени с униформи, удостоверяващи длъжностното им качество. С полицейски знаци и надписи бил обозначен и служебният им автомобил.

В изпълнение на осъществявания от свидетеля А.А. контрол по охрана на обществения ред и движението по пътищата, възложен му по силата на заемащата длъжност и издадената от Министъра на вътрешните работи **заповед № *******, на 17.05.2023г. около 10.10 часа той подал сигнал за спиране към движещия се по бул. „Димитър Благоев“ лек автомобил марка „Опел“ модел „Корса“ с рег. № ****, управляван от подсъдимия И. Н. И.. Последният изпълнил полицейското разпореждане, а когато преустановил движението си, свидетеля А. го поканил до служебния автомобил, в който се намирал и свидетелят К.. След това А. съобщил на подсъдимия, че ще бъде изпробван за употреба на алкохол. Свидетелят А. тествал подсъдимия с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“ с фабричен № ARBA-0057. Уредът отчел 1,43 на хиляда концентрация на алкохол в кръвта на водача. Веднага полицейският служител обяснил на И., че ще му състави АУАН за извършеното от него нарушение по чл.5, ал.3, т.1 от Закона за движение по пътищата и ще му бъде отнето СУМПС. След това свидетелят А. седнал в служебния автомобил на мястото на водача и започнал да оформя акта за нарушение, като предната лява врата на полицейския автомобил оставил отворена.

Подсъдимият осъзнал, че ще бъде ангажирана отговорността му за управление на автомобила в пияно състояние и ще бъде отнето притежаваното от него СУМПС, както и че е възможно полицейският служител да уведоми компетентните органи за извършено престъпление. За да не бъде оповестено и санкционирано поведението му, И. решил да даде подкуп на полицейския служител А.Г.А. и така да препятства изпълнението на задълженията му по служба. Това решение допълнително било подтикнато от факта, че И. и семейството му планирали завръщането си в Англия във вечерните часове на същия ден. Така, в изпълнение на намисленото, И. пригответил от портфейла си сумата от 50 лева представляваща 1 /един/ брой банкнота с номинал 50 /петдесет/ лева със сериен номер „*****“, след което се навел и се подпрял на рамката на отворената предна врата на полицейския автомобил и попитал свидетеля А.А. какво може да се направи, за да не му се отнема шофьорската книжка. Непосредствено след това, оставайки в същата поза, той разтворил портфейла си и пуснал пригответената от него банкнота в скута на полица А.. Последният отказал да приеме парите и излезнал от автомобила, при което банкнотата от 50 лева паднала върху стелката пред шофьорската седалка на служебната кола. През цялото време свидетелят И. К. седял на предната дясна седалка на автомобила, като наблюдавал действията на подсъдимия и чул отправеното от него към колегата му предложение.

По-късно (когато приключили действията по извършване на оглед във връзка със стореното от И.) А. съставил АУАН Серии:ГА с № 873426, за извършено от подсъдимия нарушение на чл. 5, ал. 3, т. 1 от ЗДвП. По силата на съставения АУАН било и изето притежаваното от подсъдимия свидетелство за управление на МПС. На И. бил връчен и талон за медицинско изследване с бланков № 110100, като той бил съпроводен до ЦСМП-Димитровград, където в присъствието на дежурния лекар отказал да даде кръв за медицинско изследване. Последното обстоятелство било отразено от лекаря в съставения Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и /или наркотични вещества или техните аналози.

Със заповед за налагане на ПАМ № 23-0254-000090 от 17.05.2023 г. временно било отнето СУ на МПС № ****. Тази заповед била връчена на И. на 17.05.2023 г.

С мотивирана резолюция № 23-0254- М000063 от 17.05.2023г. на началник РУ - Димитровград административно наказателното производство по АУАН Серия: СА с №

873426 било прекратено на основание чл. 54, ал. 1 т. 9, вр. чл. 33, ал. 2 от ЗАНН.

Така изложената фактическа обстановка се потвърждава от показанията на разпитаните в хода на досъдебното производство свидетели, приложените по делото писмени доказателствени средства /включително протокол за оглед на местопроизшествието/ и приобщеното веществено доказателство. Информацията, съдържаща се в тези доказателствени източници, напълно кореспондира с направените от подсъдимия И. И. самопризнания и с приетите от обвинението фактически положения. В този смисъл признанието на фактите в хода на проведеното предварително изслушване не може да се счита за изолирано от цялостния доказателствен материал, а следва да се приеме за изцяло консолидирано с изложените по-горе фактически положения. Показанията на свидетелите А.А. и И. К. са конкретни и ясни относно времето, мястото и начина, при които те са изпълнявали вменените им функции, като несъмнено именно във връзка с произтичащите от службата им задължения те са се намирали на въпросния пътен участък и са предприели проверката на подсъдимия в качеството му на водач на лек автомобил. Точен е разказът на свидетелите и относно условията, при които е протекъл пътният контрол, както и относно отчетения от техническото средство резултат след извършеното тестване за наличие на алкохол в кръвта на подсъдимия. Свидетелските показания установяват и друго – че този резултат е бил съобщен на подсъдимия и му е била разяснена възможността да предостави кръвна проба, след което подсъдимият не оспорил показанията на техническото средство, а непосредствено след като полицейският служител А. се завърнал в служебната кола, за да оформи акта за нарушение, за чието съставяне И. също бил информиран, той се приближил до полиция и отправил към него молба да „бъде пуснат“ и да не бъде отнемана шофьорската му книжка. Веднага след това, както отново сочат свидетелите А. и К., подсъдимият извадил от портфейла си банкнотата от 50 лева, която пуснал в скута на А., отново обръщайки се към него с въпроса „може ли нещо да се направи“. И двамата полицейски служители са категорични, че парите на се били приети, демонстрация на което е било стореното от А. – непосредствено след подхвърлянето на банкнотата свидетелят напуснал шофьорското място на служебната кола, след което банкнотата паднала на стелката под седалката, където тя е била намерена при извършения оглед на местопроизшествието. Разказаното от двамата полицаи не се конфронтира и с показанията на свидетеля К., които също са конкретни и небудещи съмнения в тяхната обективност. Според тях, К. макар да не възприел действията по предаването на банкнотата, наблюдавал поведението на И. и чул разговора му със свидетеля А., включително отправената към последния молба, придружена с обяснението относно болното дете и предстоящото пътуване до Англия.

Така описаната в свидетелските показания последователност в предприетите от подсъдимия действия и тяхното естество не предизвикват противоречиви, а напълно еднопосочни и взаимно допълващи се фактически заключения, които информацията относно казаното от И. /“може ли нещо да се направи“/ в момента, в който банкнотата е била насочена към полицейския служител А., допълнително и категорично потвърждава. Така показанията на посочените свидетели обрисуват една ясна и детайлна картина на инкриминираните събития, които останалите доказателства – протоколът за оглед на местопроизшествието и иззетата и приобщена като веществено доказателство банкнота, логично запълват. Последващите действия на полицейските служители – издаване на талон за изследване и отвеждане на подсъдимия в медицинско заведение за вземане на кръвна проба, както и тяхното документиране, не сочи на допуснати нарушения на правилата, регламентирани в Наредба № 1/19.07.2017 г. и затова следва да се приеме, че процедурата е била проведена при съблюдаване на законовия императив, а от тук и установената и неоспорената от подсъдимия алкохолна концентрация за съответстваща на действителната.

За безспорно доказани, с оглед пълната консолидираност между гласните доказателствени източници и резултатите от извършения оглед, следва да се приемат и

действията, чрез които подсъдимият е предоставил въпросната банкнота на свидетеля А., а също и думите, които едновременно с това той е отправил към него, за да го подкани и мотивира да преустанови развоя на предприетата проверка и за да бъде избегнато съставянето на акт за констатираното административно нарушение (или разкрийе на престъпление). Потвърждение на така преследваната от подсъдимия цел са както адресираните към полицаия реплики, така и обстоятелството, че действията му /вземане на банкнотата от портфейла/ са били предприети, след като той е осъзнавал, че свидетелството му за управление на МПС вероятно ще бъде отнето, а за констатираното управление с алкохолна концентрация от 1,43 промила ще бъде санкциониран. Фактът, че въпросната банкнота е била подхвърлена, а не лично предоставена на свидетеля А., не опровергава резултата, към който подсъдимият се е стремил, доколкото нито се установяват причини за облагодетелстване на полицейския служител извън изпълняваната от него служба, нито вербалната комуникация на подсъдимия поставя въпроси относно предназначението на паричния дар. В този смисъл несъмнено е, че целта, която И. е искал да постигне, се е състояла в това полицаят да не изпълни задълженията си по служба, които съгласно представената по делото длъжностна характеристика и издадената от Министъра на вътрешните работи **заповед № ******* са му били възложени, а именно - осъществяването на дейности за превенция и осигуряване на безопасността на движението, както и съставяне на актове, констатиращи нарушения на правилата за движението по пътищата.

Безспорно е също, че свидетелят А., на когото подсъдимият е предоставил паричната сума, притежава качеството „длъжностно лице” по смисъла на чл. 93, т. 1, б. „а” от НК, тъй като той е изпълнявал служба в държавно учреждение - ***** „*****” при ***** , като е бил назначен на длъжността „***** *****”. Казаното дотук обуславя извода, че обективните признаци на престъплението по чл. 304, ал. 1 от НК следва да се приемат за установени. Същото се отнася и за квалифициращия деянието белег по чл.304а от НК, а именно – подкупът да е даден на „полицейски орган”. Свидателят А. е притежавал и това качество, като то също произтичаща от работата, с която той е бил натоварен по силата на служебното назначение и която е изпълнявал към инкриминирания момент. Както вече се посочи, А. е бил назначена на длъжността „***** *****”. От друга страна, към инкриминирания момент той е бил в работна смяна съобразно утвърдения график и е осъществявал охранителна дейност, а по силата на специалния закон /ЗМВР/, горечитираната заповед и одобрена длъжностна характеристика тази дейност е включвала и съблюдаване на безопасното движение по пътищата. Охранителните функции според разпоредбите на чл. 14, ал. 1 и 2, както и чл. 30, ал. 1, т. 2, т. 5 и т. 8 от ЗМВР се извършват само от полицейски органи. Дефиниция на понятието „полицейски орган” се съдържа в разпоредбата на чл. 57 от ЗМВР, в която чрез метода на изброяването законодателят е идентифицирал лимитативно кръга от лица, имащи това качество, както чрез конкретно посочване, така и с оглед вида и обема на служебната компетентност, като препратката е към разпоредбите на чл. 6, ал. 1, т. 1-3, т. 7 и т. 8 от същия закон, включваща и охранителната дейност, с каквата е бил натоварен свидетелят А.. Към момента на деянието последният е изпълнявал именно полицейска работа, която заради носеното облекло с характерни обозначителни знаци, а и с оглед съдържанието на предприетата проверка, несъмнено е станала достояние на подсъдимия.

Последното, като кореспондиращо и обуславящо субективната страна на престъплението, е показател за формираното отношение на подсъдимия към обективните параметри на поведението му, т.е. същият е имал представа както за длъжностното качество на лицето, към което е насочил имотния дар, така и за естеството на извършваната от него служебна дейност. Освен това, подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на своите действия, предвиждал е противоправните им последици и е искал тяхното настъпване. Ето защо, съдът прие, че престъплението „подкуп” е реализирано в условията на пряк умисъл като форма на вината, а в допълнение на казаното по-горе, следва да се има

предвид, че направеното от подсъдимия вербално заявление в контекста на извършваната полицейска проверка илюстрира осъзната връзка между даваната сума и преследваното неизпълнение на служебните ангажменти от полицейския служител. При същата форма на вина е извършено и деянието, засегнало обществените отношения по безопасността на транспорта. Както вече се посочи, подсъдимият е имал представа, че предприема управлението на лекия автомобил след като е употребил значително количество алкохол. Действително употребата е била реализирана вечерта на 16.05.2023 г. до първите часове на 17.05.2023 г., а проверката е била извършена в 10,13 часа в същия ден, но както сочи и самият подсъдим в обясненията си, прието е било значително количество концентрат, чието елиминиране явно не е било постигнато до предприетото управление на автомобила, а субективната увереност на И., че не е бил алкохолно повлиян, очевидно не е била съответна на действителното съдържание на алкохола в кръвта му, след като технически годният уред е отчел 1,43 промила, а тези показания подсъдимият не е оспорил, нито непосредствено след контрола, нито чрез прилагане на кръвен тест, от какъвто той е направил доброволен отказ, надлежно удостоверен от лекаря от медицинското заведение, в което е бил отведен.

Изложеното мотивира съда да признае подсъдимия за виновен и за двете престъпления, за които му е повдигнато обвинение – по чл.343б ал.1 от НК и чл.304а вр. чл.304 ал.1 от НК. Относно второто от тях е необходимо да се отбележи, че независимо от неприемането на имотния дар от страна на полицейския служител, то не е останало във фазата на опита, защото фактическата власт на дееца върху предмета на подкупа е била прекъсната, т.е. имотният дар е излязъл от неговия патримониум и е бил предоставен в разположение на длъжностното лице, към което е бил адресиран /ТР № 1/2021 г. на ОСНК на ВКС/.

При определяне на наказанието съдът отчете обществената опасност на извършеното и сведенията за опасността на самия деец, смекчаващите и отегчаващите отговорността му обстоятелства. Подсъдимият И. е с чисто съдебно минало, макар по силата на Споразумение от 10.06.2019 г. по НОХД № 239/2019 г. на Районен съд-Харманли да са му наложени наказанията „лишаване от свобода за срок от три месеца“, глоба в размер на 180 лева и „лишаване от правото да управлява моторно превозно средство за срок от девет месеца“ за престъпление по чл.343б ал.1 от НК. По това осъждане той е реабилитиран по право след изтичането на предвидения в чл.86 ал.1 т.1 от НК срок на основното наказание и след изтичането на една година от момента, в който наказанието глоба е станало изпълнимо поради настъпването на погасителната давност за принудителното изпълнение на това наказание (последното изпълнително действие по образуваното изпълнително дело е било съобщения на 03.09.2019 г. за пор на банкови сметки, поради което реабилитацията е настъпила на 03.09.2022 г.). Характеристичните данни на подсъдимия, извън тези, касаещи това осъждане, са положителни. Той е ****, има *****, за което полага грижи, работи. За достоверни следва да бъдат приети и останалите сведения за имотния му и социален статус, които се съдържат в приложената по делото декларация и които самият той съобщава. Съгласно тях И. няма свое имущество, а с получаваните от него доходи – около 1 000 лева месечно, осигурява своята и на семейството си издръжка. Обществената опасност и на двете деяния следва да се приеме за попадаща в обхвата на обичайната за този род прояви, като е наложително да се отбележи, че установената алкохолна концентрация е сравнително невисока, а поводът за предприетото управление на автомобила е бил набавянето на лекарство за болното дете. Към смекчаващите отговорността обстоятелства следва да бъде добавено и процесуалното поведение на подсъдимия, като в тази връзка съдът отчете оказаното съдействие за разкриване на обективната истина още в хода на досъдебното производство и направеното самопризнание в този стадий на наказателния процес, разкриващо своевременно проявената самокритичност към извършеното, която се поддържа и по време на съдебното следствие. А съвкупната преценка на всички фактори, влияещи върху наказателната отговорност, сочи превес на първата група – смекчаващите.

Независимо от това, съдът прие, че при определяне на наказанието за престъплението по чл.343б ал.1 от НК следва да отчете и това, че подсъдимият вече е бил наказван за идентична проява и макар последиците на понесената наказателна отговорност да са заличени по силата на закона, то санкционираното деяние следва да се включи в характеристикния обем и бъде оценено като отрицателно рефлектиращо върху степента на лична обществена опасност, а следователно и като налагащо по-сериозна интензивност на превъзпитателните и превантивни мерки. Нуждата от засилена възпитателна работа произтича и от наложените вече административни наказания за нарушения на пътните правила, като приложената по делото справка сочи, че в периода 2014-2019 г. И. е бил санкциониран по силата на шест наказателни постановления и четири фиша, което сочи, че настоящата проява не е прецедент, а израз на системно незачитане на уреждащите пътната безопасност правила. А относно престъплението по чл.304а вр. чл.304 ал.1 от НК следва да се отчете това, че то е било в голяма степен провокирано от занижените задръжки в резултат на употребения алкохол и неустойчивите социални модели, но от друга страна, преследваната от подсъдимия цел е била да избегне последиците на поведение, което е застрашило обществените отношения, свързани с охраната на безопасното движение по пътищата.

Имайки предвид казаното, съдът прие, че наказания „лишаване от свобода за срок от една година“ както за престъплението по чл.343б ал.1 от НК, така и за това по чл.304а вр. чл.304 ал.1 от НК са адекватни на извършеното и подходящи за постигането на преследваните от закона индивидуални и превантивни цели. След редукция на посочените размери по правилата на чл. 58а, ал. 1 от НК, съдът определи срок от осем месеца „лишаване от свобода“ за всяко едно от двете престъпления. При налагане на кумулативно предвиденото по-леко наказание „глоба“ се прецениха сведенията за имотното състояние на подсъдимия – тези, отразени в приложената по делото декларация и тези, които самият той съобщи. При така установените данни беше направен извода, че подходящата имуществена санкция следва да бъде съответно в размер на двеста лева за престъплението по чл.343б ал.1 от НК и в размер на хиляда лева за това по чл.304а вр. чл.304 ал.1 от НК. На основание чл.343г от НК съдът наложи и кумулативното предвидено за престъплението по чл.343б ал.1 от НК наказание „лишаване от права“, като отчете необходимост от сравнително по-голяма продължителност за постигане на целените от закона превантивни резултати и затова постанови това наказание за срок от „една година“. На основание чл.23 ал.1 от НК съдът определи едно общо наказание измежду наложените в размера на по-тежкото от тях – „лишаване от свобода за срок от осем месеца“ и „глоба в размер на 1 000 лева“, към което на основание чл.23 ал.2 от НК се присъедини наказанието „лишаване от правото да се управлява моторно превозно средство за срок от една година“. Като се отчете, че в случая са налице предпоставките на чл.66 ал.1 от НК, включително липсата на необходимост от ефективно изтърпяване на наложеното наказание „лишаване от свобода“ за постигане целите на наказанието, визирани в чл.36 от НК, съдът отложи изтърпяването на същото за срок от три години, считано от влизане на присъдата в сила. На основание чл.59 ал.4 от НК от наложеното наказание „лишаване от права“ се приспадна времето, през което подсъдимият е бил лишен от упражняването на правото да управлява моторно превозно средство по силата на издадената Заповед № 23-0254-000090 от 17.05.2023 г.

На основание чл. 307а от НК съдът отне в полза на държавата предмета на престъплението, а именно: 1 брой банкнота с номинал от 50 лева със сериен номер *****.

Разноски по делото не са направени.

Така мотивиран, съдът постанови присъдата си.

Съдия: